

ACCIÓ

**DEL CENTRE AUTONOMISTA DE
DEPENDENTS DEL COMERÇ I DE LA
INDÚSTRIA**

FUNDAT L'ANY 1903

Barcelona, Octubre de 2005

Sumari

<i>Editorial</i>	4
<i>Treballs anònims</i>	5
<i>CatalunyAcció</i>	5
<i>La Bústia del CADCI</i>	6
<i>Racó Poètic</i>	13
<i>Ginesta de Maig i mar de tot l'any</i>	13
<i>El matrimoni</i>	14
<i>Juny n'és tot l'any</i>	14
<i>Atribuït a Sócrates</i>	14
<i>Col·laboracions</i>	15
<i>Pinzellada d'un somni irreal</i>	15
<i>Primavera 2005</i>	16
<i>La Maçoneria a Catalunya II</i>	17
<i>Els partits polítics</i>	19
<i>Els vivales</i>	20
<i>La "Horda"</i>	21
<i>Dels "Drets històrics" al pragmatisme</i>	22
<i>Volen que siguem com els "Guanches"</i>	23
<i>Els nostres personatges</i>	24
<i>Marià Fortuny i Carbó</i>	24
<i>Xirinacs</i>	25
<i>Pàgines literàries</i>	26
<i>Terra Santa</i>	26
<i>Les set tribus de la nació Catalana</i>	27
<i>Los crímenes de Oxford</i>	28
<i>Problemes de la globalització</i>	29

EDITORIAL

ACCIÓ

DEL CENTRE AUTONOMISTA
DE DEPENDENTS DEL COMERÇ
I DE LA INDÚSTRIA

Rambla de Santa Mònica, 10
Tel. 93.304.68.08
Fax 93.430.68.12
08002 Barcelona

Aquesta revista que veu la llum esporàdicament, i que és possible gràcies a l'ajut moral i econòmic de la Generalitat de Catalunya, no tindria raó de ser si no comptés també amb la col·laboració de socis i amics.

Tenim escriptors d'una vàlua intel·lectual indiscutible i periodistes prou qualificats per donar prestigi a la revista. A tots ells el nostre agraïment.

Tenim també els que escriuen a la "bústia" que ens transmeten el seu neguit per la vida quotidiana, les seves protestes, les seves idees.... etc. A tots ells gràcies, les seves opinions no cauen en sac buit, les llegeixen molts ciutadans de parla catalana arreu del món, les llegeixen polítics, edils, periodistes i funcionaris. És possible que alguns suggeriments ajudin a molts polítics a tocar de peus a terra.

Escriviu, us esperem

La revista "Acció" no es fa responsable del contingut dels articles i cartes que rebem i publiquem. Intentem, això sí, que la veu del carrer arribi a tots els estaments de la vida política del nostre país.

TREBALLS ANÓNIMS

A Catalunya hi ha moltes persones que dediquen llur temps d'oci a allò que en diem fer país. Passen moltes hores treballant per la cultura i costums catalans.

Generalment estan agrupats en petites entitats culturals, artístiques o esportives, cadascú segons la seva afecció.

Una d'aquestes entitats es el "FOMENT DE LA SARDANA DE BARCELONA". Aquest col·lectiu fundat el 1921, organitza al llarg de l'any ballades de sardanes i concerts amb diferents cobles.

No disposen de medis per propagar la seva tasca, però ells tossuts que tossuts segueixen treballant sense desànim.

El nostre respecte i admiració per aquests esforços defensors de la música de la nostra terra.

Joan Soler

Nota- Estan al carrer St. Pere més alt nº 25 en el pis principal

T. 93 340 45 63

CATALUNYACCIÒ - Una entitat creada per propagar la nostra identitat, la nostra llengua i els nostres costums, ens ha fet arribar per al coneixement de tots els nostres socis i amics, a més de la seva W E B. totes les emissions radiofòniques que amb el lema "parlem clar" tots els dimecres de 7 a 8 de la tarda dona a conèixer la seva opinió sobre tots els esdeveniments que d'una manera o d'altra ens afecten.

CATALUNYACCIÒ
www.catalunyaaccio.org

"PARLEM CLAR"

Programa de ràdio setmanal de Catalunya Acció. Cada dimecres de 7 a 8 de la tarda.
El podeu escoltar per les freqüències de Ràdio Estel: Barcelona 106.6 FM;
Catalunya Central 93.7 FM; Girona 103.4 FM; La Seu d'Urgell 105.0 FM;
Andorra 107.5 FM; Tarragona 100.6 FM; Tortosa 90.1 FM; Garraf 96.8 FM;
La Cerdanya 104.4 FM; Vic 91.3 FM; Lleida 91.5 FM.
I per Internet: <http://www.radioestel.com/radiodirecte.htm>

LA BUSTIA DEL CADCI

PODEU ENVIAR LES VOSTRES CARTES, MIRANT DE NO SOBREPASSAR LES 18 LÍNIES A COBLE ESPAI, A

RBLA. SANTA MÓNICA, 10 08002 BARCELONA

PREGUEM INDIQUEU EL NOM I EL COGNOM ENCARA QUE VULGUEU APAREIXER SOTA UN PSEUDÒNIM

ZONA VERDA

S'ha implantat una nova modalitat d'estacionament dels cotxes particulars en el centre de la ciutat (per ara), la zona verda, la raó que argüeixen els edils, es que això permetrà una circulació més fluida i que es trobaran més llocs per aparcar. ¡Ah! previ pagament. Era d'esperar que qualsevol millora comportés un nou impost, les veritables millores, com pot ser més fluïdesa en les freqüències del metro, o dels autobusos, millores en el servei, puntualitat (hi ha línies que et surt barba esperant-los) això haurà d'esperar.

I a sobre et diran que agafis el transport públic.

Josep Hernández

PROHIBIT PROHIBIR

Hi ha un estament anacrònic, que està protestant (i no és protestant) contínuament per unes formes de vida, no d'acord amb les seves doctrines, cada u té les seves raons, polítiques, morals, religioses ètiques, però per poder protestar s'ha de ser lliure de qualsevol culpa i aquestes gents han estat denunciats moltes vegades alguns dels seus elements per pederàstia, i contràriament a la honradesa i honestedat han callat o el que es pitjor han tractat de dissimular-ho.

Que recordin aquell ensenyament bíblic.

¡El que estigui net de culpa que tiri la primera pedra!

Lluís Gil

COMPETÈNCIA ILÍCITA

Diuen que en un any han plegat més de 600 empreses, unes per anar a altres països amb més avantatges fiscals, altres per no poder competir amb les importacions xineses. A tot això què fa el govern? Deixaran que s'acabi de arruïnar tota la indústria nacional?

Si pensem en l'últim apartat, com és possible aquesta competència bestial? Només se m'acudeix una resposta, els costos de producció tan baixos només poden ser a costa d'una mà d'obra esclavitzada que treballa de sol a sol per una misèria de salari. Com es consenteix aquest esclavatge modern? ¿Què hi diu la O. N. U.? ¿On estan els drets humans?

J. Garcia Pineda

LA CULTURA DE LA TELEVISIÓ DE TV-3

Vull expressar amb aquestes línies la més enèrgica protesta als dirigents de T. V. 3, per la falta de sensibilitat en els horaris de programació.

Els bons programes els emeten a hores intempestives, quan la majoria de les persones que treballen estan rendits de cansament i de son, per altre banda no tothom pot disposar dels aparells per fer gravacions, tampoc es qüestió de gastar un dineral cada setmana en cintes.

Personalment jo volia veure un programa sobre el president Companys el passat dia 14 d'abril i no el vaig poder acabar.

¡Ah! Això sí, tota la teleporqueria i tots els serials els passen a les hores més còmodes.

Antònia Vallespir

EL MESTRE D'ESCOLA

Voldria parlar de l'ingrata feina dels mestres d'escola.

Quan després del parvulari vaig anar a l'escola pròpiament dita, el primer dia es pot dir que no vàrem fer res de treball escolar, mes bé el mestre va anar contactant i coneixent tot l'alumnat, a poc a poc vam entrar y en matèria. Jo veia els esforços que havia de fer l'home perquè l'entenguéssim i el compreguéssim, tasca molt difícil i feixuga, ja se sap, hi han alumnes més espavilats, altres més lents en comprendre, altres es distreien veient volar una mosca etc. Jo veia l'home com patia per controlar tota aquella mainada, molts d'ells amb més ganes de jugar que d'aprendre.

Una tarda en plegant, després d'una jornada més aviat xafogosa, li vaig fer una confessió al meu pare, li vaig dir:

¡Pare jo mai seré mestre!

De menut ja vaig veure que allò no anava per mi. Avui els planyo molt més, abans quan menys els respectàvem, però pel que sento als estudiants, ara ni això.

Torno a pensar que la feina de mestre mai estarà ben pagada.

Juli Figueres

"EL CACIQUILLO"

Allà per aquelles terres extremes de ponent, hi ha un imitador i deixeble d'en Gocbbels, que vol emular les rebotades d'en Lerroux i en Gallinsoga, es dedica a despotricar contra la gent de Catalunya i tot el que fa referència al nostre país, sense pensar (això seria massa) que el seu salari i el cotxe oficial li paguen els obrers d'aquest país amb les seves suors i els seus esforços.

La seva figura em recorda aquells cacics de poble que tenien tiranitzat el seu poblet, però que fora de allà no són res.

El petit espai del seu cervell, (que no ocupen les serradures), destila tanta quantitat d'odi a Catalunya, que els seus amos ja li tenen destinat un lloc al "Valle" per quan tinguem la sort que s'en vagi d'aquest mon.

Amcn.

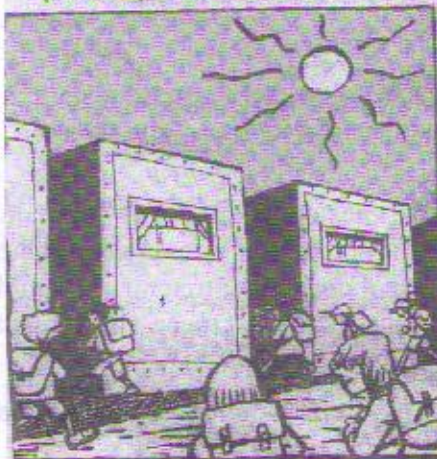
D. Martin

DEDICAT AL "CACIQUILLO"

"QUE ES FIQUIN ELS QUARTOS ON ELS CÀPIGUEN"

LLOCS ON ENS CABEN ELS QUARTOS

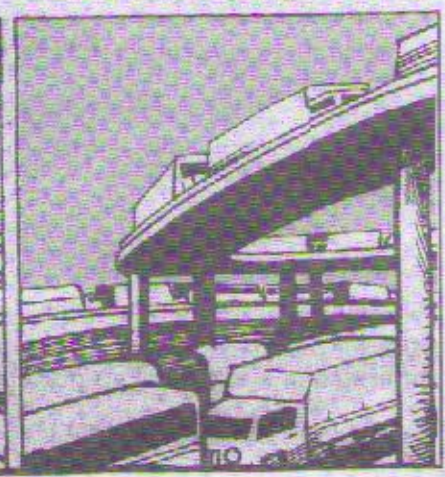
AULES BARRACÓ

HOSPITALS MASSIFICATS

CARRETERES SENSE FEATGE

ORIENTACIONS

Començaré per dir que no soc addicte del P. P. , ni l'he votat mai, però parlant amb un amic, em va donar una idea per a fer valoracions exactes dels esdeveniments d'aquest país; Cal escoltar el Zaplana i l'Acebes. ¿ Sembla mentida oi? Doncs NO, es tracta de sentir la seva opinió i fer totalment a l'inrevés del que diuen, no hi ha perill d'equivocarse, ja poden parlar de política, com d'economia, com de l'Iraq, com d'accidents d'aviació, com de terrorisme, com d'en Bush, és igual el terme, sempre crec el contrari del que diuen.

¡Ah! El mateix es pot aplicar a l'emissora de radio de la Cope.

Vicenç Martí

EL PECAT ORIGINAL

Voldria saber quin dret té el Vaticà per condemnar un innocent nadó, a un pecat inventat fa més de quatre mil anys, per uns ignorants i supersticiosos sers, que tot el que coneixien ho atribuïen a un Deu misteriós, funest i venjatiu, que cobrava en els humans les seves mancances i errors.

Crec que la humanitat ha millorat i ha perfeccionat la seva intel·ligència per desterrar d'una vegada supersticions i tabús, més propis de pobles on no ha entrat la civilització.

Enric Marimón

TORNINS LA NOSTRA RAMBLA, SR. CLOS

Els que acostumem a ramblejar trobem a faltar en Joan Sabaté, més conegut com el "Maradona de la Rambla". Sembla ser, que a l'Ajuntament no li cau en gràcia. Jo i molta gent ens deturàvem una estona per veure els malabarismes que feia amb la pilota, ja no el veurem, li han prohibit entretenir als ramblistes en canvi proliferen els "trillers", els mangants, les busconcs, els pispes i tota mena de paràsits que embruten la ciutat que tant presumeix de cosmopolita.

Sr. Clos, per una cara neta de la ciutat, tregui la brutícia i retornin's el "Maradona de la Rambla".

Josep Altés

VIVENDES DE 30 METRES

He sentit a dir que està projectada la construcció d'uns pisos de 300 metres quadrats, que suposo aniran destinats a alts càrrecs de la política o dels negocis, després m'aclaren que no, que en realitat seran de només 30 metres, ja no els ocuparan els abans mencionats, m'ho temia, era de suposar.

Tan poca estima hi ha per la gent treballadora que els reserven gàbies per viure ?

Lluís Pujol

TRISTA REALITAT

Avui, després de 65 anys , els vençuts de la guerra civil continuem igual, els nostàlgics del antic règim ens ho recorden a cada moment. Encara manen, ho podem palpar en certs polítics, la ràbia, l'odi, i tota mena de rancúnies estan presents en els seus discursos, només aconsegueixen asfixiar tota sensació de democràcia amb les seves amenaces, i el que és més trist, els que haurien de posar pau, són els més rancorosos i mal intencionats.

N'hi ha d'escoltar la "Cope" que s'en pot esperar. L'Església oficial continua essent dogmàtica, retrograda i franquista. Fins quan estarem fustigats per aquesta gent ?

J. Martínez

AMORS DINÀSTICS

Admiro en Carles príncep hereu i la Camila, soferta enamorada per la seva tenacitat enfront de totes les conveniències socials polítiques i reials. Amb fermesa han mantingut el seu amor i afecte fins aconseguir la seva felicitat. Admiro la seva voluntat i enteresa, llàstima que des del principi no tinguessin la valentia d'enfrontar-se a la Monarquia com ho va fer en Eduard VI al casar-se amb l'americana Wallis.

Molts matrimonis de conveniència reials han sigut pactats i després han resultat una desgràcia.

Imma Ballester

UN SENYOR DEL FUTBOL

Diré en primer lloc, que el Real Madrid no m'és un club simpàtic, sempre ha comptat amb l'ajuda i favors del col·legi arbitral (recordeu el president dels arbitres, en Plaza) també l'han afavorit els estaments oficials i a més de forma molt descarada (recordeu el fitxatge de Alfredo di Stéfano, el partit de les llaunes i molts més ultratges).

Però avui ja no manen els franquistes, i com que els arbitres xiulen els partits amb neutralitat i correctament, els "merengues" ho troben estrany, ja no xiulen penaltys inexistents, ja no els concedeixen gols en fora de joc, no s'ho poden creure i ploren i gemeguen i és clar, no poden ser campions.

Aquest any estan corroïts pel rancor i l'enveja, i n'hi ha prou amb un error verbal d'un jugador blau-grana per cridar, tronar i poc falta per a que algun mediàtic demani un càstig exemplar (és que no recorden els saltironets del president Mendoza i els cànctics ofensius quan van guanyar un campionat).

Però.... entre tots ells hi ha un senyor, que ja ho era quan jugava i ara molt més, un senyor amb cultura, cortesia i intel·ligència.

Aquest senyor es en Emilio Butragueno, i davant de vostè amb el respecte em trec el barret.
XAPEAU.

J. Gonzalez Valls

NO HI HA DRET

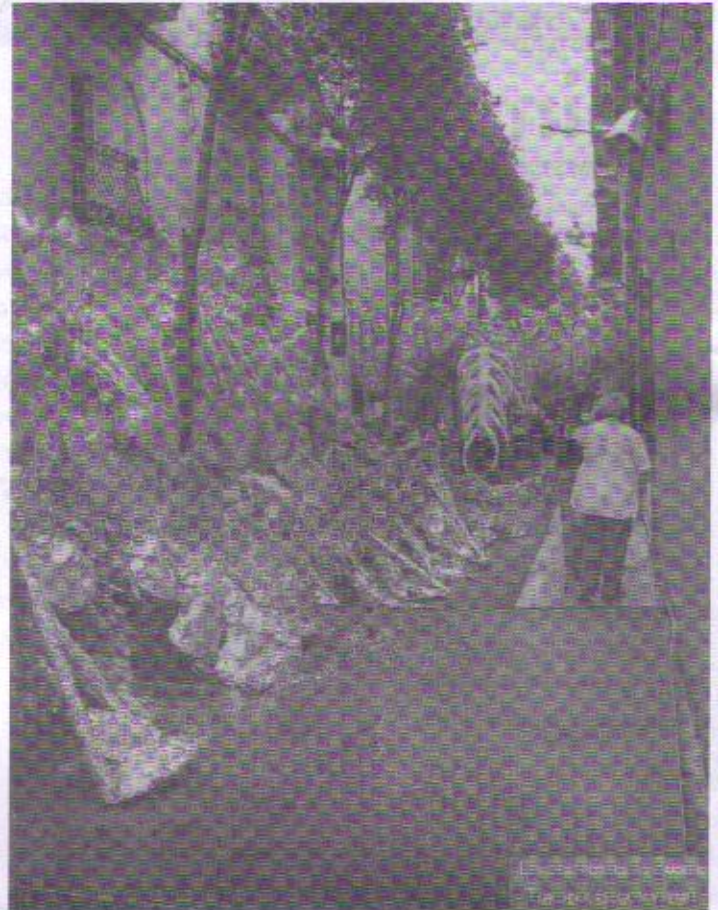
Com cada any, els soferts veïns de Gràcia, que amb esforç i sacrifici engalanen els carrers, s'han vist envaïts pels salvatges de torn. De res no serveix lamentar-se i fer precés perquè això no succeeixi, res, cada any el mateix, diuen que són forasters, que són estrangers, que són skins, que són okupes radicals, ¡que importa el nom!, el cas és que el poble està indefens, i quan arriba la policia ja està tot destrossat, els vàndals han fet el mal. La ràbia i la impotència continguda aflora als ulls de tothom.

Perquè tanta maldat? Què els hem fet? Sembla com si la civilització anés cap enrera.

Senyors governants, fins quan ha de durar aquesta situació?

!! Vostès tenen la paraula !!

Antoni Roura

Les destrosses al carrer Tordera (Segon premi)

Una aventura en el passat d'una dona és una confessió, la d'un home, molt possiblement un exhibicionisme de petulància.

La sort en la vida o la fortuna nouvinguda, treu la careta a molta gent.

Hi ha polítics que necessiten morir perquè es parli bé de la seva persona.

Els paracaigudistes i les noies verges només poden cometre el primer error una sola vegada.

QUI HA DE PAGAR L'AUGMENT?

El director de l'agència catalana de l'aigua ha dit que la solució perquè no es malgasti l'aigua, és pujar-la de preu. Segurament deu estar molt satisfet per aquest estirabot. Sembla que no s'ha parat a pensar que l'aigua és un do de la natura necessari tan per rics com per pobres, per tant no és cap luxe per la gent treballadora.

Jo li proposo un sistema que pugui acontentar a tothom, els obrers quan rebin la nova factura dedueixin la diferència per la puja i la carreguin al compte corrent del Sr. Jaume Solà, autor de tan meravellosa idea, per aquest motiu preguem que ens notifiqui el seu número del compte corrent.

¡ Ah ! li preguem que no tingui mai més idees tan meravelloses i sí les té, ¡¡ Que se les guardi !!

Josep Ventura

BARCELONA QUI T'HA VIST

Segons la impressió del Quixot, Barcelona era la ciutat on la cortesia i l'hospitalitat imperaven per damunt de totes les coses, el foraster era ben acollit i tractat, possiblement seria molt bonic viure en un ambient de bons costums galania i gentilesa.

Els temps canvien, i amb els temps els costums i les maneres, no reclamo servilisme ni esclavatge, només demano que el tracte entre les persones sigui senzillament això, tracte entre persones.

Els nervis, les presses, el neguit per la feina, el voler arribar abans que l'altre, tot això comporta el degradament dels bons costums, i aquí no vull parlar de gamberrisme, delinqüència i altres lacres de la societat actual. Això és tema d' un altre escrit.

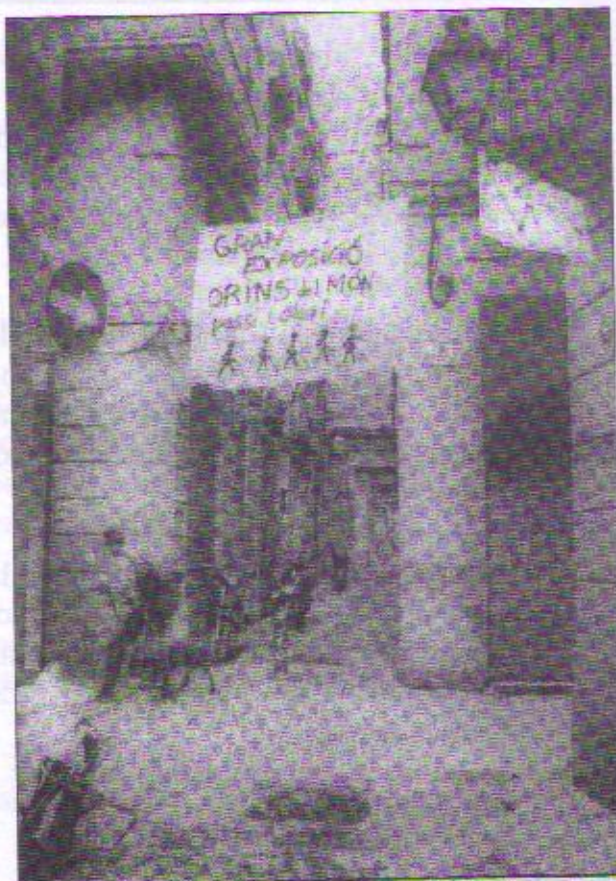
Sonia Suarez

SR. CLOS, QUAN CANVIARÀ EL NOM DELS CARRERS, DELS QUE VAN BOMBARDEJAR BARCELONA?

Ja sabem tots que els dies que el vent bufa fort, els piròmans es freguen les mans i es posen a treballar.

Srs. periodistes, perquè no deixen que en Carles i la Camila resolguin ells sols els seus problemes?

CONTRA ELS ORINS DE LA PLAÇA REIAL

FOTOGRAFIA: LARA PÉREZ

Els veïns de vuit carrers de darrere de la Plaça Reial s'han unit per aconseguir una millor neteja als seus carrers. Els principals problemes són les escombraries que es deixen fora de l'horari de recollida i la gent que orina a les cantonades. Durant les festes de la Mercè, els integrants de la Creu de Barcelona, van fer una penjada de cartells amb un to humorístic per "fer prendre consciència a la gent que el carrer és de tots i s'hi ha de poder estar bé". L'equip de govern del Districte diu que ha incrementat el servei de neteja. Un altre dels problemes és l'aigua que s'utilitza per netejar, que degut al mal estat del paviment fa bassals. Des del Consistori s'informa que "està previst fer aquestes reparacions, però mentrestant" es planteja fer "un asfaltat ràpid".

FRASSES MEVES

El Deu que ha creat l'home, no te res a veure amb el Deu que a creat a l'home.

En lloc de prohibir avançar per la dreta, s'hauria de prohibir deixa-se avançar per la dreta, així no hi hauria tants conductors circulant per l'esquerra sense cap raó.

Quan s'aplica una llei injusta, per mi es comet un delictes encara que legalment no ho sigui. Per això algunes vegades dic que: "Es cometen mes delictes dins de la llei que fora d'ella."

Cada vegada més sovint, em pregunto: ¿Com pot ser que tanta gent ens deixem manipular amb tanta facilitat?

Pels que dicten les modes, pels anuncis, pels idols mediàtics, pels programes escombraries, pels líders religiosos, pels polítics, pels.... Es que ens ho creiem tot!

RACÓ POÈTIC

GINESTA DE MAIG I MAR DE TOT L'ANY

Mirar-vos, sentir l' aroma singular de cadascú, l' un sempre amb mi i l' altre només quan floreix. Tot plegat, és font de benestar, em fa feliç.

Sóc dalt de la muntanya, a Sant Pere de Roda.

Des de menuda sé que les meves arrels són fondes i profundes, plenes de llum. La Terra i jo tenim una aliança d' amor mutu i pregon. No volem deixar d'estimar-nos, de sentir-nos, de tenir la sensació, a través de la memòria, de ser prop malgrat la distància.

El teu dolç aroma, ginesta de Primavera, festeja amb la salabror ventada del mar i ambdues, em feu somniar en la muntanya i el mar, espais de llibertat.

Avui, tot el cel és blau, net, lluminós, generós d' energia com la muntanya i el mar a qui no cal demanar ni hora ni dia: sou uns amants perfectes, acolliu a tothom qui ve a vosaltres, ens rebeu amb un aroma que et besa, t' acarona i mai fa preguntes i ens dieu a cau d' orella, xiuxiuejant: t' estimo i t' ajudaré afer un bon dia, vols ?

Us estimo mar, muntanya, ginesta de maig perquè encalmeu el meu enyor i alhora, em feu companyia mentre dibuixo, amb moltes ganes, la independència del meu país, el millor disseny d' una Catalunya lliure, bé, quasi lliure, més que no pas ara.

Ginesta de maig, el teu aroma queda impregnat en la meva memòria i mentre no tornis, el mar, la muntanya i jo, parlarem de tu, clar i català.

MARIA DE GUISE

No cal que ens il·lusionem perquè es descobreixi una font d'energia barata i inesgotable. Ens la vendran com a mínim al mateix preu que les cares i escasses.

EL MATRIMONI

Donem gràcies a Deu omnipotent
per l'invent magistral del matrimoni,
que és un estil de vida molt idoni
encara que no ho cregui molta gent.

Perquè no és sols per l'acompanyament
a l'hora de fer ús del patrimoni,
ni l'avantatge certa, què dimoni,
de trobar-te a l'hivern el llit calent.

És el contacte amb la feminitat
que necessita el nostre fur intern,
i és un transsumpte de l'eternitat.

Perquè et fa viure, pel teu bon govern,
cada dia una mica la veritat
del Cel, del Purgatori i de l'Infern.

Pere Casadesus

JUNY N'ES TOT L'ANY

Quina flor farà estiu,
Quin dejuni portarà caliu,
No sabcu que les arrels,
Que venen de lluny,
Rebroten el juny,
Juny n'és tot l'any;
Amagat, amagadet
Encoratjant, cor obert
Oberta l'acció,
Col·laborant la reducció,
En el rebrot a cor obert,
De l'acció.

Jordi Costa

Amics de les trobades dels diumenges al
Fossar de les Moreres

ATRIBUIT A SÓCRATES

Un home armat amb una llança perseguia a un altre home que fugia

- ¡agafa'l! ¡agafa'l! ! deia el perseguidor al filòsof, però aquest no es va moure.
- ¿ estàs sord ? ¿ perquè no has parat aquell assassí ?
- ¿ un assassí ? ¿ Què significa aquesta paraula ?
- Un assassí es un home que mata.
- Llavors vols dir un carnisser.
- Calla boig, un assassí és un home que mata a un altre home.
- ¡ Ah ! ja, un soldat.
- No, un home que mata a l'altre en temps de pau.
- Ja comprenc, un botxí.
- No, un home que mata l'altre a casa seva.
- ¡Ah! Ja sé, un metge.

¡¡ No es van entendre !!

COL·LABORACIONS

PINZELLADA D'UN SOMNI IRREAL

Rambla Sta. Mònica n° 10

Fent una espera, assegut davant de la recepció, somniava ; i ben despert ! i mirava i remirava l'anar i venir d' un riu de gent d' ambdós sexes i variats colors, sí, sí, un gavadal de persones que en mitja hora, més d' un centenar i hem quedo curt.

Com que el temps m' ho permet, reculo en els anys i ja sóc al 1935, no cal una gran imaginació, veig l' espectacle igual, el mateix moviment, entrant i sortint personal a rebre formació per donar més qualitat i rendiment als seus llocs de treball, els escriptors (en deien pixatinters) els altres, dependents de comerç (dits saltataulells) doncs la finalitat del CADCI era instruir als seus socis tot fent país. El president Josep Puig i Esteve, va deixar dit: Per al dependent millorament i per Catalunya llibertat.

Per això l' any 1903, catorze dependents capdavaners iniciaven el que vindria a ser una potent societat (al 1936 ja n'eren 23.000 socis)

Al 1913 compraven la casa de la Rambla Santa Mònica, avui n° 10, amb els propis recursos.

Sí n'era d' important el CADCI, que el van omplir de seccions i se'ls va fer petit!

Van crear Escoles Mercantils Catalanes, esports de terra i mar, tennis, atletisme, rugbi, beisbol, excursionisme, ciclisme, fotografia, patinatge sobre rodes, cooperativisme, socors mutus, organització i treball, idiomes, propaganda autonomista etc. etc.

A la sala de columnes, van dissertar-hi conferenciats d'elit, com Macià, Cambó i tants d' altres.

Sí, estava somiant, era cert que fa més de 66 anys, aquest edifici també tenia activitat frenètica, com vull creure que ara tindria, si l' ensulsiada d' un maleït dictador no hagués trencat i malbaratat l'Entitat, ah ! i es clar a més a més l' espoliació d' una propietat que n'era de tots els socis!

Pensava amb el bonàs d' en Lluís Urpinell, lluitant per recuperar el patrimoni, amb l' Oliver, (traspassat), en Turró, en Miragall, en Pau Revull i tants d' altres, ; il·lusos !

Mentrestant el cor se m' encongia, ; Fins quan ha de prevaler el "derecho de conquista" ?

Enric Gras i Masip

PRIMAVERA 2005

Les notícies que estic llegint aquest estiu als diaris, em tenen preocupat d'una manera especial i sembla que si les escric en un paper em trec de sobre alguna responsabilitat personal. (Per allò de poder dir "jo ja ho deia").

No és que les notícies m'arribin a mi sol, sembla que la gent les llegeix com jo, però no li donen cap interpretació especial: passen coses, com sempre i amb una visió universal, pensen que vivim una rutina accidentada, però rutinària.

Potser sóc exagerat, però el camí de les coses que passen ens acosten al que a mi em va semblant cada dia més de un mal borràs.

Quan era petit sentia parlar de "peligro amarillo" com una preocupant visió d'un futur; però tan llunyà, que no calia escalfar-se massa el cap.

I, ves per on, el despertar d'Àsia ja el tenim aquí, i això vol dir un grapat de coses i cap de tranquil·litzadora, em sembla.

Tot l'Orient està creixent a un ritme vertiginós i en pocs anys tindrà tanta o més indústria que Occident. Doblaran i triplicaran el número de cotxes, de fàbriques, de consums de tota mena i de contaminacions.

Aquell és un perill cert, però jo en veig un de pitjor: Tot el tercer món, el de la gana endèmica, fa temps que ens veuen per televisió i sap que la nostra opulència ha estat pagada amb l'espòli que hem fet de les seves primeres matèries, condemnant-los a un morir-se de fam, sense un sol bon record per emportar-se a sota terra, quan els enterrin.

Ja comença l'empenta de Xina, però seguiran altres empentes, ja ho veureu. I no s'ha de ser massa visionari del futur per saber que tot aquest món que ens caurà a sobre voldrà viure com nosaltres i menjar com nosaltres. I els tècnics ens diuen que per menjar calent dues vegades cada dia tots els sers humans per compartir el planeta, s'haurien de sembrar simultàniament tres vegades tota la superfície de la terra. Ens falten camps doncs, massa camps.

De la nostra part, el que en diem Occident, oferim un front de resistència molt dèbil davant dels que ens venen des de la seva gana i el seu rancor.

Hem sigut molt mal educats i no suportem cap inconvenient, la mal dita Societat del Benestar ens ha deixat indefensos. Si ens quedéssim sense llum i sense carburants només una setmana, tots sortiríem al carrer amb les mans en l'aire.

Practiquem una democràcia incapaç de sofrir la més mínima agressió exterior i aquest sistema de govern és impossible de mantenir en temps de necessitat de decisions urgents.

S'hauran de deixar córrer aquelles inacabables discussions sobre el millor trajecte d'una via de tren o d'una carretera, amb la opinió de cada Ajuntament de l'itinerari, generalment totes contradictòries, i algú haurà de dir amb autoritat indispensable: "Prou".

D'entrada, doncs, no és difícil de veure que la "Democràcia" que permeten practicar uns polítics que només estan pendants de les properes eleccions per no perdre vots i cadira, haurà de donar pas a un sistema més autoritari, en un equilibri entre llibertat i conveniències generals.....

En les històries que estic explicant, és clar que el meu punt fort són les hipòtesis. Faig deduccions amb absoluta bona fe i els que s'ho creguin i vegin algun dia que m'he equivocat de mig a mig, que no em busquin per demanar comptes, perquè no em trobaran.

Però penso, finalment, que si ningú para el carro que va baixant pel pedregar ens quedaran, com sempre, aquells sentiments marginals que són l'amor, la compassió i la caritat, que mai han pogut ser decisius però si que poden fer una mica més confortables les agonies dels que es vagin morint de gana.

Pere Casadesus

Ex secretari de Barna-Centre

LA MAÇONERIA A CATALUNYA. TRETS IDENTITARIS -II

La maçoneria és una organització que va nàixer, al primer terç del segle XVIII. Fou creada per tres persones protestants, algunes de les quals eren pastors de la seva església. Vull suposar que un dels motius seria l'escàndol que suposava la divisió de la fe cristiana entre l'Església de Roma l'Església Ortodoxa d'Orient i les Esglésies Protestants. Tenien ganes de fer foc nou per reviscolar la Humanitat des dels fonaments.

Aquesta bona voluntat inicial volia trencar amb totes les càrregues i adherències històriques que arrossegaven totes les religions especialment les occidentals, víctimes de les modes de l'època.

Afirmaven la igualtat entre els homes quant a dignitat i llibertat. Buscaven també la justícia i la fraternitat. No acceptaven dogmes i volien mantenir un diàleg obert amb tots els membres, la Tolerància i el respecte per totes les opinions. En resum, en paraules d'ara, els seus nuclis vindrien a ser grups-lògies que parlarien obertament i francament de tot democràticament entre ells, fonamentalment per millorar la seva vida humana i espiritual. Diuen que els homes i les dones són diamants bruts, tal com es troben a la naturalesa, i som mortals que amb el nostre treball i esforç de compromís l'hem d'anar purificant. Simplement millorant nosaltres, el món ja millora.

Aquest rerafons de lliurepensament i comunicació fraternal xocà i fou mal vist per tots els poders polítics i religiosos de l'època que estaven constituïts en forma de Reis Absoluts. I Roma feia com de "Primus inter Pares" amb aquestes autoritats absolutes dels Estats. Sobretot l'església catòlica es va sentir tan ofesa i perseguida o menyspreada que als pocs anys de ser fundada la maçoneria, els Papes ja l'excomunicaren com a maligna i prohibiren, de moltes maneres, als catòlics de poder-hi pertànyer o tenir-hi relació; es creia que conspiraven contra l'ordre establert i, per consegüent, eren perillosos enemics públics. A això també ajudava l'actitud discreta (que no secreta) que era i és el tarannà dels membres de la maçoneria, que no fan mai propaganda de la seva organització, que podia ser interpretada, i ho era, com de perseguir objectius foscos o malignes.

Per les persones que hem viscut la dictadura del sanguinari general Franco ens és fàcil entendre aquesta persecució de la maçoneria des dels poders absoluts i des de l'Església Romana. Tots recordem que estaven prohibides reunions de més de sis persones. Ja se sabia que aquests grups més o menys nombrosos només es podien entretenir per parlar de la situació vigent i de com eren les democràcies del món modern, nascudes després de la Segona Guerra Mundial i comparar-les amb la situació de les Espanyes. Aquests grups, per definició, havien de conspirar i això és el que es tractava d'evitar.

De passada les reunions setmanals de les lògies eren un enriquiment de la vida de les persones perquè el diàleg obert i franc és una necessitat de la persona humana i un instrument de poder forjar iniciatives per millorar la societat de tota mena de xacres i paràsits que l'envolten.

Els Papes, quan arribaven al poder del Vaticà, una de les primeres coses que feien era repetir la condemna de la maçoneria. Hom se'n fa creus, ara en constar-ho. I això perdurà fins al Concili Vaticà II, de Joan XXIII, que va fer caure el nom de "maçons" de l'article que parlava de Sectes del Dret Canònic.

De les organitzacions de la maçoneria, n'han sortit la Creu Roja mundial, al marge de les parts bel·ligerants, sols a favor dels ferits, per auxiliar-los. Això no és cap objectiu fosc o maligne, tot al contrari, hauria de néixer de la comunitat cristiana que es diu "catòlica" però els falta imaginació. Hem de dir que tampoc els maçons fan manifestacions de les seves obres, i això fa que molta gent encara no sàpiga que la fundaren homes maçons.

També va néixer dels maçons Baden-Powell, que fundà l'organització mundial dels Boy-Scouts (tan la branca de nois com la de noies), un moviment d'educació del jovent que es compromet a fer una Bona Obra (B O) cada dia per mantenir el seu compromís d'anar a favor de la pau entre els homes.

En temps de convulsions socials i polítiques tampoc no es quedaven els maçons amb els braços plegats, sinó que entraven en la lluita i procuraven, els que volien i se sentien vocacionalment cridats, fins i tot a entrar al Parlament de la nació per dirigir les lleis cap on creien ells que podien ser més favorables a millorar la vida dels mortals. I, com que el compromís d'ells, era diferent del que suggerien el Vaticà i els capellans, raó de més perquè l'Església, amb les seves armes i la més verinosa, en aquells temps era l'excomunió defensa els seus interessos, que acostumaven a ser més de dretes.

Cal saber que els maçons, abans d'entrar a la seva organització, han de comprometre's a acceptar alguns principis, i el primer d'aquests és que han d'acceptar, en consciència, que creuen en el Gran Arquitecte de l'Univers com un ésser transcendent que normalment els homes i les dones del carrer en diuen "Deu". En canvi, no accepten aquesta munió de devocions catòliques que giren al voltant de la Verge o del Sagrat Cor, dels primers divendres de mes al rosari, etc... Si no és que, al mateix temps aquest Gran Arquitecte de L'Univers, alguns li donin un nom i un contingut més concrets, i puguin ser protestants, musulmans, hindús, i el seu Déu sigui Jesucrist, Mahoma o Buda.

A partir del Concili Vaticà II els maçons han deixat de ser prohibits o excomunicats pel Vaticà. Ara hi ha a casa nostra i a tot el món, molts catòlics que són, al mateix temps, maçons actius. L'Església jerarca ha perdut aquell domini polític d'altres temps i ara accepta els catòlics com a maçons i ja no admet aquell llibre que fou molt famós a casa nostra i que es deia EL LIBERALISMO ES PECADO de Mn. Sardà i Salvany, de Sabadell.

Mn. Josep Dalmau

Rector de Gallifa

ELS PARTITS POLITICS

Es parlava no fa gaire de les comissions que cobren els partits polítics quan adjudiquen obres o concedeixen llicències o fan alguna requalificació. Sempre que es toca el tema, diuen que qui en tingui proves que ho denunciï. ¿Com si això fos tant fàcil! ¿Què potser esperen que els mostrin el rebut corresponent de la comissió cobrada? ¿Què de cas ha existit mai aquest rebut? ¿Què potser s'ha fet constar la despesa per un costat, i l'ingrés per l'altra en els balanços comptables?

Com es lògic, no crec que ningú pugui presentar mai cap prova d'aquestes, i si de cas n'hi hagués alguna, es destruiria en quan es temés que s'està investigant el tema.

Creo que els partits polítics haurien de fer com la dona del Cèsar, que no solament havia de ser honrada sinó que a més a més, devia semblar-ho.

El problema neix per la quantitat de diners que necessiten els partits per desenvolupar la seva tasca, sobre tot les despeses de representació i propaganda. Quan s'acosten les eleccions cada partit majoritari o no, m'envia la seva papereta electoral, que després no tindrà cap problema per agafar-la de la seu electoral del meu barri. Si multipliquéssim el nombre de persones inscrites en el cens pel número de partits i pel valor de cada papereta i la despesa de fer-m'ho arribar al meu domicili, sortiria una xifra tant astronòmica que ben aplicada, podria mitigar algunes mancances socials, com el transport públic o la sanitat per posar un exemple. I no oblidem que tots aquests diners han de sortir de la nostra butxaca en forma d'impostos o bé pagant els serveis més cars.

Suposem que la companyia "X" ha de donar una comissió a un partit. Si vol seguir mantenint els seus beneficis, haurà de traslladar aquesta despesa als seus productes o serveis, i al final serem nosaltres els que ens tocarà rasar-nos la butxaca.

Una forma de fer que els partits polítics, no necessitessin tants diners, seria prohibir els actes propagandístics fora del període electoral, i fent que les campanyes electorals duressin només tres dies.

El divendres, cada partit tindria un espai gratuït als mitjans de comunicació, on només explicarien el seu programa amb el màxim detall possible i les dates previstes d'aplicació o de termini. Així no es produiria aquest espectacle tant lamentable de tirar per terra el programa dels demés i explicant el seu de forma imprecisa i ambigua com fan ara.

El dissabte igual que ara, seria dia de reflexió. I el diumenge, com que la gent ja es prou madura per esbrinar quin es el programa que creu més adequat als seus ideals, votaria al partit que veiés amb més possibilitats de tirar-lo endavant.

Jordi M. Grau

ELS VIVALES

Voldria parlar d'uns personatges que jo anomeno els "vivaes". Per definir-los d'alguna manera, podríem dir que son aquelles persones que davant de qualsevol situació, volen treure un avantatge immerescut encara que al fer-ho, perjudiquin a les altres persones. Son els que en una cua, necessiten colar-se davant dels demés, els que procuren entabanar als altres per treure'n algun profit poc honest. Son aquelles persones que estan al llindar entre l'ètica i l'infracció, i algunes vegades poden arribar fins el delictes.

Aquests personatges, estan molt incontrolats, ningú els atura ni els persegueix a no ser que facin algun frau i els denunciïn. Els podem identificar fàcilment sobre tot a les cues, i no només a les del metro o a les entrades del espectacles, si no també per carretera. Quan el conductor prudent en una carretera o autopista vol agafar la sortida de la dreta, es va situant al carril més proper a la sortida, però llavors es troba que aquest carril està quasi aturat. La causa es que per l'esquerra els "vivaes" avancen fins a l'últim moment per colar-se obligant als altres conductors a cedir-los el pas si no volen córrer el risc de tenir un accident.

Les autoritats quan ho detectessin, els hauria d'obligar a seguir per l'esquerra fins la següent sortida, pot ser llavors no ho farien tant sovint. El problema els ve ja de petits, quan veuen en els seus pares una conducta similar, i a l'escola no els donen la formació ètica i moral suficient. Quan son grans i entren en el món laboral, son els que no tenen cap escrúpol per perjudicar als seus companys de feina a fi de obtenir certs avantatges immerescuts. A vegades persones que pel seu instint natural tenen un bon sentit de l'ètica, es veuen obligades a tornar-se com els "vivaes" cansats de que els prenguin tant el pèl, convertint-se en una baula més de la cadena.

Els "vivaes", no poden suportar que un altre els faci el mateix, i procuren evitar que ningú se'ls coli. Personalment, vaig patir un cas que va passar quan anant per una carretera vaig haver de frenar i el cotxe del darrera em va envestir. Mentre estàvem omplint els papers, la senyora que anava amb ell va comentar, que pel carril de la dreta hi havia un altre vehicle que es volia colar, i ell per evitar-ho, va accelerar sense adonar-se que jo estava frenant i com a conseqüència em va envestir pel darrera. Es bastant freqüent que no es respecti la distancia de seguretat entre vehicles precisament per evitar que un altre es posi entre mig, això es la causa de nombrosos accidents.

D'alguna manera haurien d'aturar als "vivaes", no solament per carretera si no en tots els àmbits per on es manifesten, reeducant-los en els valors ètics i morals, pot ser posant-los en ridícul. En unes vacances programades, d'aquestes que cada dia es fa una excursió diferent, vaig veure com un home es colava a la cua per agafar el millor lloc al autocar. Quan estava a punt de pujar, no vaig poder aguantar més i vaig cridar en veu alta perquè tothom em sentís "Deixeu que els barruts passin al davant". L'home va fer com si no m'hagués sentit i va ser el primer en pujar al autocar, però tothom se'l va mirar. El cas es que a la resta d'excursions, va pujar als autocars quan l'hi va tocar.

J. Pagès

“LA HORDA”

Fa molts anys, molts, que vaig llegir la novel·la *La horda*, de Blasco Ibáñez. Me la va recomanar el meu pare (llavors devia tenir catorze o quinze anys, jo) i la vaig llegir depressa perquè l'havíem de tornar a un veí que ens l'havia deixada.

Les obres de Blasco Ibáñez tenen pocs lectors actualment, però anys endarrera eren molt conegudes. *La horda* era una denúncia social molt crua. Potser per això va fer molt de forat, entre bona part de l'element obrer i bona part de l'anomenada classe mitjana del Clot, el barri on vivia, jo, aleshores... L'acció se situava al Madrid de principis del segle vint, si no m'equivoco, quan aquesta ciutat encara mantenia una atmosfera molt provinciana i estava envoltada per un cinturó d'habitatges i barraques miserables.

En recordo una escena en què un dels protagonistes penetra d'amagat en una gran finca (no sabia pas dir-ne el nom) on solien tenir lloc, periòdicament, grans concentracions cinegètiques en què participava el rei, la noblesa i gent de l'alta burgesia, i com queda, d'astorat, en comprovar la bellesa d'aquell indret, la netedat, la frondositat, la frescor, el silenci..., i el compara amb el barri marginal, brut, sorollós i caòtic, on ell viu.

Escriu, més o menys, en un determinat moment, Blasco Ibáñez, a *La horda*: *El dia menys pensat, aquesta horda, per un motiu o altre, sortirà del racó on viu, miserablement, i envairà els carrers i places de la gran ciutat, les cases, els palaus... I la gent rica, els qui no els manca res, exclamaran, esgarrifats: "Però qui són aquests, d'on surten, on viuen, què volen?" I no sabran que és l'horda, o sigui els pobres, els marginats, els desvalguts...*

Una horda de la qual bona part de gent benestant va tenir notícia per primera vegada, el juliol del trenta-sis, i que ara, arran dels fets -tràgics- de Nova Orleans i d'altres nuclis de població de Nordamèrica, que tant ens han sorprès, m'ha vingut a la memòria...

Estanislau Torres

Escriptor

Barcelona, 5-9-05

DELS "DRETS HISTÒRICS" AL PRAGMATISME

En unes jornades de didàctica que es feien als professors de català per a adults quan l'ensenyament de la nostra llengua excel·lia d'una esponerosa presència amb mitjans més aviat precaris, recordo que un del ponents assegurava que ensenyar català a Catalunya no era igual que ensenyar alemany a Catalunya, o qualsevol altra llengua estrangera i, per tant, el professor havia de tenir molt en compte introduir en la seva docència aspectes no contemplats en la usual didàctica per a l'ensenyament de llengües forasteres. Ho argumentava assegurant que una llengua és l'expressió més genuïna d'un poble on es sublima la seva essència, el seu fer, la seva filosofia d'entendre la vida, el comportament col·lectiu, les seves relacions humanes més íntimes i les sociats, la seva entesa de la religió, i moltes coses més. Ho demostrava amb un seguit d'exemples de lingüística comparativa com ara "els catalans diem la Mare de Déu, i els castellans la *Virgen*, o bé que nosaltres no *damos un beso* en tot cas fem un petó, o fem una abraçada". No cal dir que la tirallonga d'exemples servits feia més d'un cop esclafir de riure a la concurrència i deixava ben clar que les parles no han sortit perquè sí, sinó més aviat per una necessitat individual i col·lectiva d'un grup més o menys nombrós d'humans per a deixar constància de la seva manera de ser.

Després, les evolucions de les llengües pateixen circumstàncies diverses que les fan expandir-se o recular i en molts casos -lamentablement- desaparèixer.

Bé, i vostès pensaran què té a veure tot això amb el "drets històrics"? Doncs, que aquest masegament que s'ha fet de l'expressió en els mitjans, amb intervencions de tota mena m'hi ha fet pensar. Com acabarà aquesta qüestió a hores d'ara -quan escric aquestes ratlles- és del tot impensable i no m'atreveixo pas a decantar-me cap a si hi seran o no contemplats en el nou o renovat Estatut. Tot resulta en aquests temps de difícil predicció, però en política més. Però allò que sí que tinc clar és que al llarg del segle XIX i XX, quan ens hem posat a negociar amb el poder de l'Estat, gairebé sempre hem acabat per renunciar a posar per escrit les paraules que sentim, que volem, que necessitem, i hi hem posat les que a ells, taumaturgs dels sinònims, els interessen.

"No siguin llepafils, posa-m'hi nacionalitats que vol dir el mateix, i sense determinants, amb indefinits, que tothom quedarà satisfet i fora embolics. A més ja els ho tindrem en compte en els serrells o bé farem un capmàs", ha estat la tàctica que una vegada i una altra s'ha imposat al capdavant.

Ens han penjat la llufa que som uns bons negociadors, uns grans comerciants, que sempre hi sortim guanyant i pel que sembla ens ho hem cregut i a les tornades de la capital mai no he sentit que cap *manaia* hagi dit: "companys, ells han estat qui ens han venut la moto" ben al revés, tot han estat flors i violes i com en les millors nits electorals, tothom ha guanyat.

Tots sabem que tenim uns drets històrics, ells també. Però si no es reconeixen, si no tenen una partida de naixement, no existeixen, i per tant no hi ha drets a reclamar, a tot estirar agrair les concessions que generosament ens fan.

El problema -a parer meu- és que una gran part de la gent del poble català, i ara no entrarem en l'anguniós terreny d'una definició que contempli aquest col·lectiu humà, s'ho creu i que allò que de debò interessa és: peix al cove. Però quan s'adona que al cove hi ha només morralla, s'enfonsa en la frustració i el desengany i es toma descregut d'allò que precisament hauria de creure.

Una cosa així com el que els ha passat a una part del poble nord-americà, que de passar a ser el primer en tot, ara està "Katrina".

Manel Domènech i Mir
verb@ya.com

P.S. El ponent esmentat de les jornades de didàctica es deia Josep Lluís Carod-Rovira

VOLEN QUE SIGUEM COM ELS "GUANCHES"

Fa uns anys vaig passar uns dies de vacances a les Canàries. Eren unes vacances d'aquestes que cada dia hi ha programada una excursió diferent amb guies també diferents cada vegada.

Els guies anaven ressaltant les meravelles dels llocs per on anàvem passant, i en tots els indrets per on passàvem es feia referència als antics pobladors de les illes, els *GUANCHES*.

Ens explicaven els seus costums, històries i llegendes. Parlaven dels cabdills o *MENCEIS*, relatant amb orgull les seves proeses, però també amb un punt de tristor quan narraven que tota aquella cultura va desaparèixer quan els conqueridors castellans, van envair les illes massacrant i esclavitzant als nadius.

No sols això, sinó que els hi van fer canviar els seus costums, les seves tradicions, les seves creences religioses la seva llengua (pensem els *GUANCHES* no tenien una llengua escrita, només era parlada i per tant no s'hi poden trobar documents), es a dir, van esborrar del mapa tota la seva cultura mil·lenària.

Doncs molts estudiosos canaris, que el més probable es que siguin descendents dels conqueridors castellans, es lamenten ara de la gran pèrdua que es va produir, i estan recopilant d'allà on poden els pocs mots, objectes de culte i danses *GUANCHES* que miraculosament han sobreviscut al llarg dels últims segles.

No es d'estranyar aquesta destrossa, ja que això mateix es el que els castellans han intentat fer durant segles amb els pobles Catalans, Bascos i Gallecs, i quasi estan a punt d'aconseguir-ho, i la raó es que sempre ens han considerat terra conquerida, mai compatriotes. Per això no han considerat mai la nostra cultura com un patrimoni propi que calgui conservar.

Jo no sé parlar l'Aranès, ni crec que necessiti d'aprendre'l en el futur, però em doldria moltíssim si no el protegísim i deixéssim que es perdés. Perquè encara que el desconegui, el considero un patrimoni propi del meu país, i per tant el defensaré allà on calgui.

¿No se'n adonen aquesta mena de persones que la seva actitud es incorrecte? ¿Esperen potser que ens deixem atropellar com van fer amb el *GUANCHES*? ¿Perquè es pensen que els habitants de Gibraltar no volen ser Espanyols de cap manera, i perquè els Portuguesos han viscut d'esquena nostra tots aquests anys?

J.M. Camps

ELS NOSTRES PERSONATGES

MARIÀ FORTUNY I CARBÓ

En moltes ocasions recordem alguns artistes per les seves obres cabdals, en música sempre lliguem Beethoven amb la cinquena simfonia, si pensem en literatura recordarem sempre en Cervantes amb "El Quixot", en escultura si pensem en Miquel Angel el posarem al costat de la "Pietà".

En pintura podem trobar molts exemples, Velazquez amb "Las lanzas", Picasso amb "El Guernica" o Dalí amb "El Crist" i així molts més exemples. Però el que vull recordar aquí és el nostre pintor Marià Fortuny, artista de curta vida, però de extensa i variada obra. Recordo de petit quan el meu pare amb duia algun diumenge pel matí a l'antic PALAU DE BELLES ARTS del Passeig de St. Joan a escoltar els assatjos de l'Orquestra Municipal (que en aquell temps cren de franc). L'impressió que em causaven els gran murals amb les pintures de "La batalla de Tetuan" sempre trobaves algú que t'explicava amb detall els personatges d'en Prim i de O' Donell muntats a cavall.

En Fortuny, en la seva curta vida, va ser un gran treballador: les pintures d'ambient marroquí, les odalisques, les pintures orientals, les de la seva estada a Roma etc... Però la seva obra per excel·lència, la que més fama li ha donat, és sense dubte el quadre exposat en el Museu d'Art Modern titulat "LA VICARÍA".

Reuneix aquesta pintura tots els elements que configuren la gran qualitat pictòrica de l'artista Fortuny, el dibuix és perfecte, el cromatisme molt ben repartit, el miniaturisme ben col·locat, en un espai reduït hi ha distribuïdes vint i tres figures sense que en cap moment et doni la impressió de massificació.

He vist algunes vegades molts turistes contemplar la pintura durant molts minuts, admirats d'aquesta petita gran obra.

També he sentit per part d' algun visitant vingut de les terres centrals, que aquesta pintura hauria de ser portada a el PRADO per donar-la a conèixer a tothom, particularment crec que ja està bé BARCELONA, on vénen tres vegades més turistes que a MADRID.

Joan Miragall

XIRINACS

Jo no el coneixia, en Xirinacs. Només sabia de les seves peripècies davant la Presó Model i que va ser el senador més votat de la Democràcia. I que era un idealista amb molt fortes conviccions.

També havia vist l'intent de desacreditar-lo i em va semblar natural: Un home que va per lliure no pot agradar mai els partits polítics. I un moviment assembleari sempre fa olor de foc nou, el que és una crítica dura a aquells partits que, més preocupats pels seus interessos immediats fan polítiques de la senyoreta Pepis i no s'ocupen prou be de canalitzar les voluntats del poble.

Quan vaig conèixer el seu propòsit de plantar-se a la plaça de Sant Jaume en favor de la independència de " TOTS " els països catalans, vaig pensar que a un home així no se'l podia deixar sol i em vaig oferir per acompanyar-lo.

(Les utopies són per si mateixes impossibles, però marquen un camí que porta on porti, però sempre millor lloc que el punt de partida).

L'aventura del senyor Xirinacs, però, sembla que s'ha acabat, per ara. Ja era de preveure que l'esforç d'estar-se plantat dotze hores cada dia era superior a les seves forces i s'ha posat malalt. Malalt de salut i penso també que malalt de l'esperit.

Ho entenc molt be perquè aquest segon mal també el pateixo jo. Parlant cada dia amb tanta gent et dones compte que el nostre país està anegat d'un botiflerisme ignorant per una suïcida o culposa manca d'informació sobre els fets català i castellà i la seva relació històrica.

Tothom se'n recorda dels intents de general Franco per fer que deixéssim de ser " diferents " si us pla per força, però no saben que aquell personatge només va ser un més en la llarga llista -- mai interrompuda -- de gent del Govern de l'Estat que es proposaven (que) el mateix de que Catalunya i Castellà van ajuntar-se i van fer Espanya.

I a Espanya, si no es fan esforços molt grans per no veure-ho, els catalans i el català no han agradat mai i no s'han preocupat de dissimular-ho:

Des de sempre han maldat per fer-nos com espanyols clònics. La Espanya UNA, que és un concepte estúpid si no es saben respectar les diferències.

I per això i si no es posa més seny i més sentit democràtic des d'on s'ha de posar, potser passarem de les dues Espanyes que deia Machado a les disset que deia el Martínez Ibarra.

En fi, que no sé si tornarà en Lluís Maria Xirinacs i Damians. Si torna, em trobarà; i si no torna, tots hi haurem perdut molt.

P. C. Grifol

PÀGINES LITERARIES

TERRA SANTA

UN LLOC PER DESCOBRIR

(Xavier Borràs i Serra)

Llibre interessant que ens porta, acompanyat de la mà de l'autor, per tots els llocs que la història de les religions ha fet famosos.

L' autor coneix bé tots els racons. Es pot dir que més bé que un taxista, coneix la història, la geografia i les pedres quasi una per una.

Llegint el llibre et dóna la impressió que estàs vivint tots els esdeveniments com si estiguessis en aquell temps.

Deixant el criteri particular que cadascú tingui sobre religions i costums, un es deixa portar per la fe que l' autor posa en la seva narració.

El seu relat extemporani i inversemblant, per alguns, ple de fe i esperança, per altres, amb el denominador comú de les pedres i la història. Però darrera té l' atterradora realitat de la política i el fanatisme religiós trencant el que de bucòlic té el paisatge.

Amb una escriptura clara i fluïda, busca en cada moment la paraula adequada i precisa.

És un llibre interessant.

Joan Vilalta

FEM UNA PETITA PAUSA

Un mestre d'escola va patir un accident amb la moto, com va pogué, va anar caminant fins a l'hospital, quan el metge el va examinar es feia creus de com havia pogut arribar.

-Això no es res- l'ho contesta el ferit.

-Soc mestre d'escola-.

El perdó no altera el passat, però sí l'esdevenidor

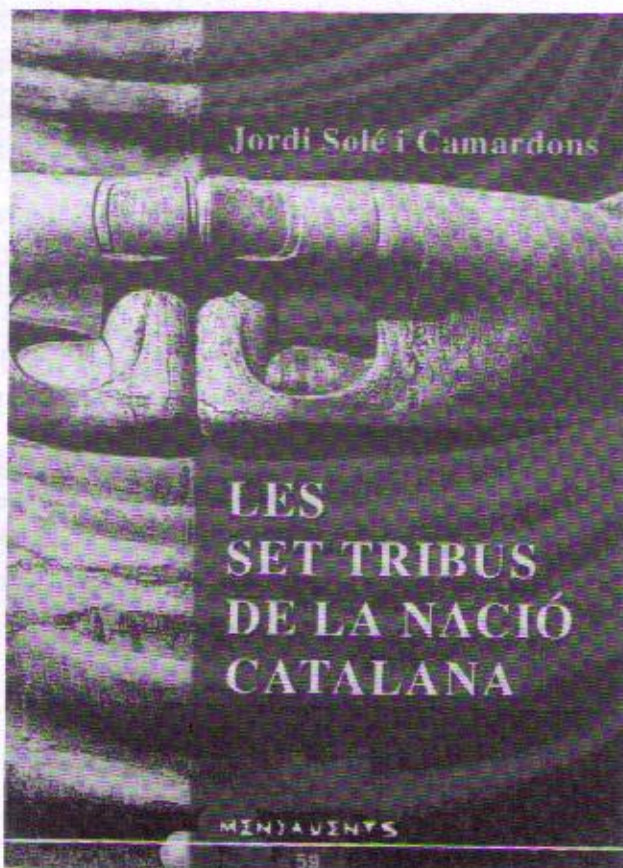
CRÍTICA DE LLIBRE

LES SET TRIBUS DE LA NACIÓ CATALANA
de Jordi Solé i Camardons. Edicions Documenta Balear.

Recomano aquest llibre, LES SET TRIBUS DE LA NACIÓ CATALANA, a totes les mentalitats catalanes i a les que no ho són gaire, encara. Voler estar ben informat, és quasi garantia d'èxit per a tenir una bona formació. I la persistència ben documentada de la informació, fa que el criteri personal i/o polític, prengui forma des del fons, fent visible el fruit de la elaboració personal. A partir d'aquesta actitud, es fa realitat la voluntat de comunicar, comunicar-se, entendre's i comprendre el teu entorn, la teva nació i què passa al món.

Dic això, perquè és sabut que hi ha persones que només tenen un excessiu esperit crític, que ho qüestionen i ho critiquen tot, sistemàticament, sense afany d'aportació ni de participació ni d'implicació. Solen ser, fent una comparació amable, com una llimona, amb un grau d'acidesa excessiu, que s'autoexprimeix. Aquesta acidesa, acaba reflectint-se en la mirada i en el to de la seva paraula.

L'altre tipus de persona, és la somiatruites, convençuda que allò que pensa, és l'únic que pot salvar el món i a la "seva nació", però no troba on "encaixar". Cap de les realitats polítiques actuals... li acaba de fer el pes. La decepció constant es transforma en pessimisme constant.

Recomano aquesta lectura, perquè tot llegint en Jordi Solé i Camardons, et fa deduir que és una persona de manifesta mentalitat catalana, esforçada, intel·ligent, aportativa, que s'implica, que escriu amb sentit pedagògic -aprendre per ensenyar-, que posa sentit comú, crític, acurat i raonat a la política, ben documentat, i tant respectuós com contundent.

Sabreu si un llibre és pedagògic perquè trobareu la "Taula", popularment dit, index o sumari, just abans d'iniciar el cos del text. És el millor Nord per orientar el lector.

I parlant del text, habitualment llegim un pròleg. En aquest llibre n'hi ha tres. Un és d'en Miquel Strubell i Trueta, l'altre de Llorenç Valverde i el de l'autor, on m'ha

semblat trobar un dels pinyols importants: "Trobar el denominador comú de determinats discursos pot servir per no perdre energies capficant-nos en determinats debats estèrils i per encarar el futur amb noves energies i amb el Nord català molt més clar". Fulls més endavant diu: "Amagar la realitat i fer lectures políticament correctes prou que ho fem durant tot l'any". Un cop acabat el llibre tinc la sensació d'haver despullat Catalunya (amb permís de Víctor Alexandre), si més no m'ha sortit el retrat de com veig la nuesa, amb tots els seus defectes i bellesa, de les diferents tribus dels Països Catalans, en relació als temes politolingüístics i sociolingüístics.

Si volem i sabem veure i viure la realitat política -social i lingüística- del nostre país, la nostra nació, implicant-nos-hi. Hem de voler i saber dirigir la nostra vida, corregint actituds defectuoses i aportant les nostres petites o grans accions.

Carles Muñoz Espinalt diu: "Al món hi ha dirigents i dirigits. De dirigit no te'n fan els altres, te'n fas tu mateix".

Margarita Bisart

Sòcia del CADCI.

LOS CRÍMENES DE OXFORD

Fa uns dies va caure a les meves mans un llibre escrit en castellà (ignoro si s'ha editat en català) titulat "Los crímenes de Oxford". L'autor Guillermo Martínez, nascut a Bahía Blanca (Argentina), es, a més de Doctor en matemàtiques, un magnífic escriptor que sap com explicar una història que es fa interessant des de la primera fins la última pàgina, que sap com barrejar els conceptes matemàtics amb un relat d'intriga d'una forma amena i entenedora, fins i tot pels no versats en aquesta ciència.

Un altre virtut es que encara que el tema està basat en uns crims, no es una novel·la violenta i sí molt didàctica. El relat està explicat en poc més de dues centes pàgines, la seva lectura crea tal addicció que, quan te n'adones ja has arribat al final, quedant-te amb una sensació similar a la que et queda quan t'has menjat un pastís molt bo i s'ha acabat de seguida.

El llibre que he llegit està editat per Ediciones Destino i forma part del Volum 992 de la col·lecció Àncora y Delfín.

Per més dades, la seva referència es: ISBN 84-233-3601-8

Oriol Salvador

PROBLEMES DE LA GLOBALITZACIÓ

Acaba d'aparèixer dins la Col·lecció Cristianisme i Justícia un número que destaca pel didactisme i actualitat. Es titula "Problemes de la globalització", i el seu autor, Luís de Sebastian, un destacat i conegut economista crític en la orientació que ve prenent l'economia avui. Catedràtic d'economia internacional d'ESADE i la Universitat Ramon Llull..

Es un quadern de 32 pàgines, concentrades, d'un contingut rigorós, entenedor pel més profà, requereix això sí, la concentració necessària per abastar-ne tota la dimensió i significació del seu contingut.

Es centre en tres qüestions cabdals: comerç, emigració i medi ambient, tots ells travessats pel sistema econòmic i de relacions capitalistes. Fa esment del que en diu capitalisme real, extrapolant-lo de l'expressió i concepte de socialisme real, que feu fortuna, emès i difós abundantment durant l'època de la Unió Soviètica, referit a allò que no era ni podia ser socialisme. En aquest sentit de manera elegant i mestre deixa veure, amb arguments transparents i entenedors, que el sistema capitalista no proporciona, ni pot proporcionar allò que predeia, lliure mercat amb totes les avantatges per a la concurrència, i avantatges per a tots els ciutadans consumidors de bens. La competència, ve a dir, és un miratge, clarament verificable. Diu "el capitalisme real és el responsable de la mala organització eticomoral de l'economia mundial i de la convivència vergonyosa, irracional i absurda, en un món cada vegada més integrat, d'una pobresa indèguda amb una riquesa mai no vista". Les relacions desiguals en el comerç internacional ho remunta de ben lluny per fer-nos adonar que l'evolució històrica ha aprofundit la desigualtat i que cal crear condicions per un comerç mútuament beneficiós, i que això és possible. En tractar de la immigració fa una descripció magistral i sintètica de la seva necessitat històrica, lligada sempre a l'economia per arribar a dir que en aquesta qüestió "hem de ser pragmàtics, atès que és un fenomen que ve a salvar-nos d'una catàstrofe demogràfica segura, que arruïnaria tot el benestar que hem construït en els darrers cinquanta anys, benvinguda sigui". Finalment tracta sobre l'ecologia, el capitalisme i la ètica. Posa l'exemple de la desforestació total d'Haití, desgraciat país en tots els ordres. És molt didàctic, posant en evidència l'egoisme del present que només sí sabem a temps recuperar una nova ètica podrem redreçar un món malalt.

Tot ell és curull de realisme. D'un realisme positiu. La anàlisi que en fa i les llums que aporta passen per la recuperació de la consciència col·lectiva de que vivim un sol món i ha de ser per a tots. Com a creient cristià que es manifesta, ho fa des de la llibertat i la contundència. Un quadern que hauria de ser llegit per tothom qui creu en la dignitat de les persones, de totes les persones.

Josep Busquets

Cooperativa Cultural Rocaguinarda

25 de setembre del 2005.

Per exemple les Colles Castelleres

Hem d'estar d'acord en que una de les bases de l'existència de Catalunya a través de tota la història, ha estat sense cap mena de dubtes la cultura. Una cultura que s'ha farcit de tot tipus d'elements, alguns d'ells variables segons els temps, segons les modes, segons els règims polítics, altres de nous, altres que es perden, però tots ells fets per la gent del nostre país, fent així un conglomerat, que a mida que passen els anys, ens identifica, ens uneix i manté la nostra idiosincràsia com a poble.

Un d'aquests molts elements, ha estat el folklore i les tradicions populars, i dins d'aquest apartat en especial el món de les colles castelleres.

Ja fa més de dos-cents anys que a Catalunya es practiquen els castells humans, tradició que es diu que hem heretat de l'antic ball de valencians.

Però durant aquesta etapa, fins els nostres dies el món dels castells han passat èpoques daurades i èpoques de fallida, just en aquests moments ens trobem en la etapa més extraordinària viscuda fins ara, tant en el nombre de colles, com la quantitat de membres d'aquestes, així com per les construccions humanes que s'han aconseguit. Sense oblidar-nos del ressò en tot el nostre país gràcies als mitjans de comunicació. Aquesta fama també ha traspassat les nostres fronteres, essent així un més dels molts aspectes que fan que ens coneguim a l'estranger, com un país amb unes característiques pròpies.

Potser un dels motius d'aquesta nova renaixença en el món dels castells, es queles colles com a entitats arrepleguen i aglutinen tot tipus de persones, sense importar l'edat, el sexe, la condició física, al voltant d'una activitat d'una fita en comú per a tots: la construcció d'un castell humà, cada vegada més alt, cada vegada més difícil.

I en aquests temps, mentre altres tipus d'entitats han davallat en la seva activitat i nombre de socis o participants degut als canvis de costums, de maneres de viure, el món de les colles castelleres ha estat al revés, hem passat a ser de les entitats més actives, de la nostra societat.

Potser és degut a la moda, a l'interès per els esports de risc, aquest canvi d'actituds que abans dèiem, ben bé no ho sé del cert, però si és segur que existeix.

És un fenomen del poble català, la participació popular en activitats que aglutinen una gran part de la societat i mantenen d'una manera o altra la flama de les nostres tradicions, de la nostra cultura, i al mateix temps participen, apart de les seva activitat principal, en la vida pública de Catalunya, reafirmant-nos com a poble.

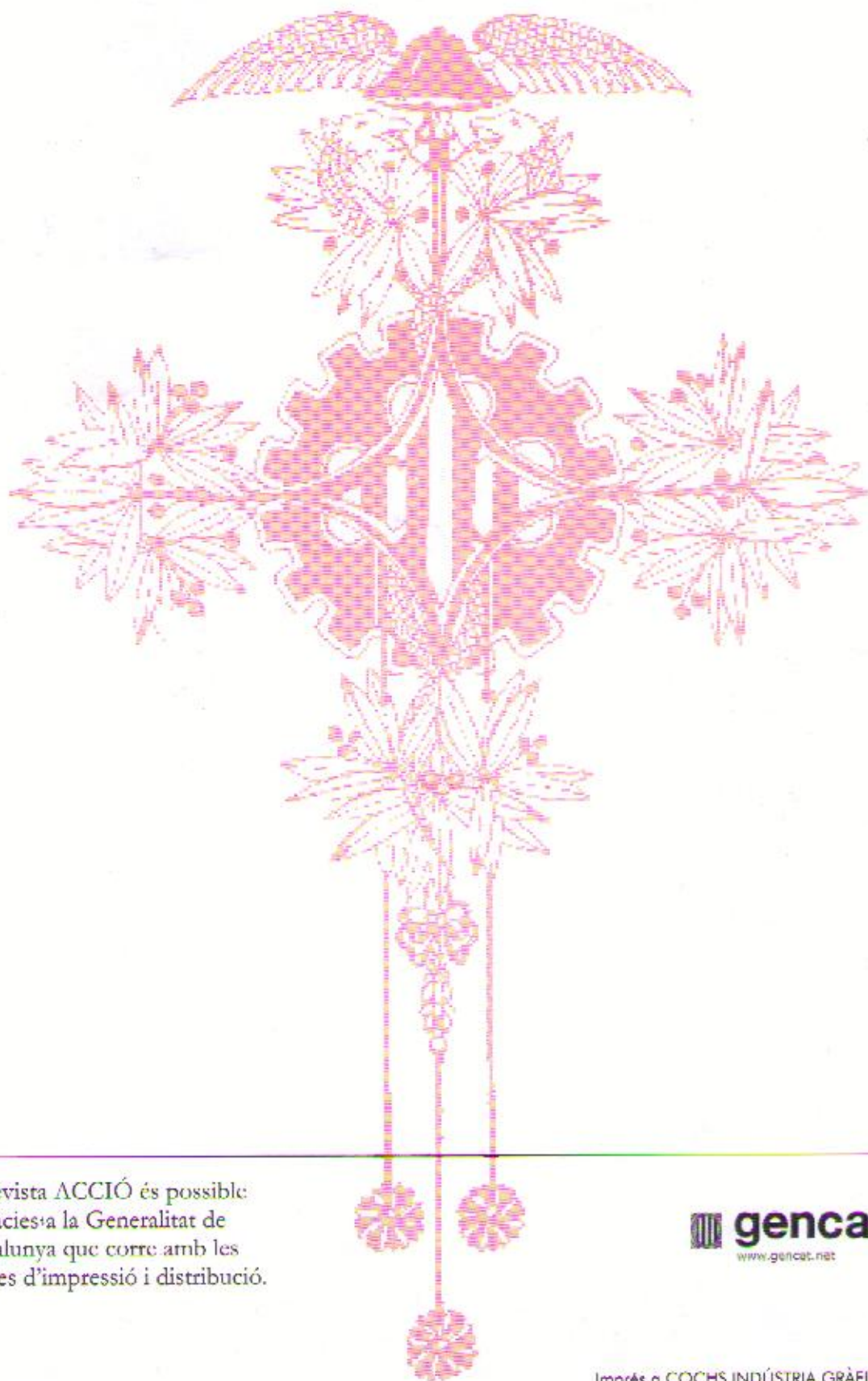
Per exemple les Colles de Castellers

Els castellers de Santis 11 de setembre al Fossar de les Moreres i davant de l'estàtua de Rafael de Cusanovas

Daniel Cochs
Casteller dels castellers de Santis

La revista ACCIÓ és possible
gràcies a la Generalitat de
Catalunya que corre amb les
despeses d'impressió i distribució.

 gencat
www.gencat.net

Imprès a COCHS INDÚSTRIA GRÀFICA, s.l.